Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

БЛАГОВЕСТИЕ

ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

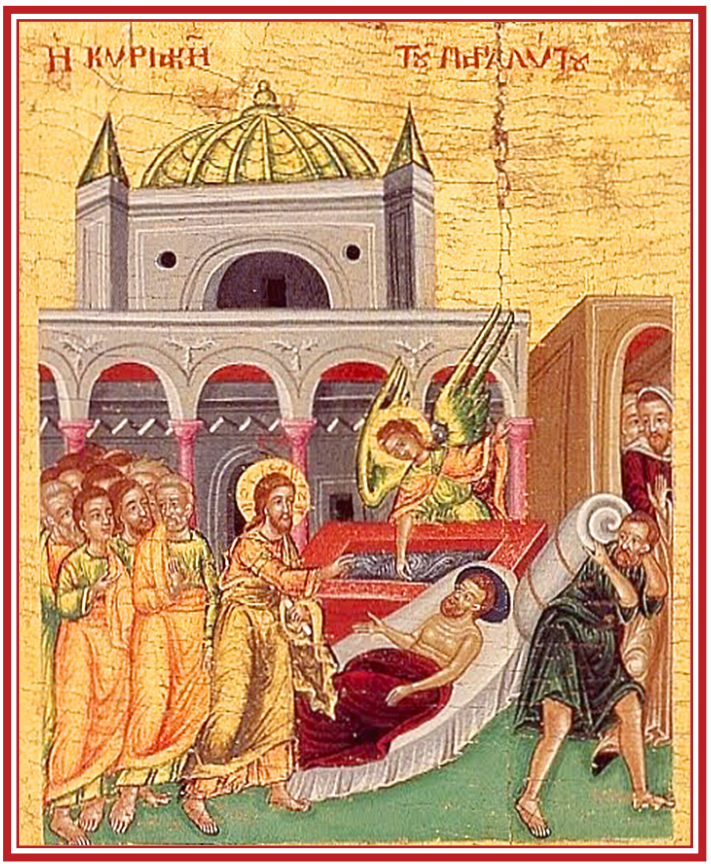
Издание на Православното братство при храм "Свети Пророк Илия" гр. София, ж.к. Дружба 2

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО | ГОД. V БРОЙ 37 (244) – 22.05.2016 г.

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† ЧЕТВЪРТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА – НА РАЗСЛАБЛЕНИЯ

В онова време възлезе Иисус в Иерусалим. А в Иерусалим, при Овчи порти, се намира къпалня, по еврейски наричана Витезда, която има пет притвора; в тях лежеше голямо множество болни, слепи, хроми, изсъхнали, които очакваха да се раздвижи водата, защото Ангел Господен от време на време слизаше в къпалнята и раздвижваше водата, и който пръв влизаше след раздвижване на водата, оздравяваше, от каквато болест и да бе налегнат. Там имаше един човек, болен от трийсет и осем години. Иисус, като го видя да лежи и като узна, че боледува от дълго време, казва му: искаш ли да оздравееш? Болният му отговори: да, господине; но си нямам човек, който да ме спусне в къпалнята, когато се раздвижи водата; когато пък аз дойда, друг слиза преди мене. Иисус му казва: стани, вземи одъра си и ходи. И той веднага оздравя, взе си одъра и ходеше. А тоя ден беше събота. Поради това иудеите думаха на изцерения: събота е; не бива да си дигаш одъра. Той им отговори: Който ме изцери, Той ми рече: вземи одъра си и ходи. Попитаха го: кой е Човекът, Който ти рече: вземи одъра си и ходи? Но изцереният не знаеше, кой е, защото Иисус се бе отдръпнал поради тълпата, що беше на онова място. След това Иисус го срещна в храма и му рече: ето, ти оздравя; недей греши вече, за да те не сполети нещо по-лошо. Човекът отиде, та обади на иудеите, че Иисус е, Който го изцери. (Иоан 5:1–15)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ЗА НЕДЕЛЯ НА РАЗСЛАБЕНИЯ И НАШЕТО БЕЗСИЛИЕ

В името на Отца и Сина и Светия Дух.

Отново чуваме така добре познатия ни евангелски откъс за изцелението на разслабения и ни се иска пак и пак да обърнем внимание на въпроса, поставен от Христос: „Искаш ли да оздравееш?“ На пръв поглед няма друг отговор, освен този, който дава разслабеният: „Да, Господи, искам!“

Но така ли е всъщност? Неотдавна при мен дойде един страдащ мъж, който се оплакваше от болестта си, от тежестта на живота, от изискванията, които животът издига пред всеки от нас. И в течение на разговора попитах човека: „А бихте ли желали болестта Ви да изчезне, така че у Вас да не остане никаква телесна немощ и да можете с всички сили, с цялата отговорност да влезете в живота?“ Този мъж не само не се замисли, но сякаш с вик ми отговори: „Не!“, – а после сам се учуди как изтръгна такъв безумен отговор пряко от душата си. Когато зададох този въпрос и поразсъждавахме върху него, отговорът беше следният: болестта, немощта, безсилието, така явни за всички, се оказват за мен единственото спасение от отговорност, от необходимостта да живея твърдо, смело, активно.

Затова Христовият въпрос, насочен към разслабения, не е така лесно разрешим. Във всекиго от нас има доза слепота, разслабеност, ние „куцаме на две колена“, както казва пророкът (3 Царств. 18:21) – колко има у нас от онова, което може да мине под общото название немощ, което означава „не мога“; безсилие, което означава „нямам сили да направя това“ и което ни спасява от необходимостта да живеем живота си отговорно и творчески. Нека да се замислим върху този проблем.

Разслабеният дълго лежал в тези притвори, все се надявал, че ще го споходи чудо отвън. Ние с вас също често се надяваме на това, но очакваме чудото винаги в двойствен смисъл: не само да ни бъде дадено изцеление, но заедно с него от живота ни да си отидат всички трудности, всички страхове, всички задачи; животът ни да стане лек и да вървим по него безпрепятствено и безгрижно. Понякога ни се струва, че можем да бъдем освободени от всичко, да ни бъде дадено всичко – но това не се случва. И един-

ственото, което ни остава, е да се обърнем към Христос, лично към Него и към никой друг – и да кажем: „Господи, искам да взема живота си в ръце, както се взема кръст, както се поема трудна и отговорна задача. Готов съм да платя с живота си, за да живея с цялото си сърце, разум, сила и немощ". Тогава Христос ще ни възложи тежестта на живота като дар, и ще ни даде сили да живеем този живот.

Затова нека всеки от нас да се замисли: не се ли крия зад немощта си, зад безсилието си, зад тези „не мога", „не е възможно" и „нямам сили" тогава, когато ми липсва мъжество, вдъхновение, вяра в живота? И да се помолим на Бога не за чудо, което да ни избави от всички несгоди, а да влее Той крепкост в нашето тяло, в нашата душа, в нашия ум, в нашата воля, в цялото ни естество, и да можем заедно с Христос да повдигнем тежестта на земния живот и да я понесем, тоест всичко онова, което съставлява нашето съществуване, всеки човек, всяко събитие – до царството Божие. Амин.

Автор: ***митрополит Антоний Сурожски, 17 април 1977 г.***
Превод: ***Радостина Ангелова***

• БЪЛГАРСКИ СВЕТИИ •

ЖИТИЕ НА СВЕТИ ВЕЛИКОМЪЧЕНИК КНЯЗ ИОАН-ВЛАДИМИР

22 МАЙ

Свети княз Йоан-Владимир управлявал областите Зета и Далмация. По природа той бил миролюбив, благочестив и добродетелен. Във война с българския цар Самуил, който управлявал Западната българска държава, той бил взет в плен, но Самуил го оженил за своята дъщеря Теодора-Косара и го върнал на неговия престол.

След трагичната смърт на цар Самуил, който умрял на 6 октомври 1014 г. от сърдечен удар, когато видял пленените и ослепени български войници, възцарил се син му Гавриил-Радомир, но византийското коварство подстрекало братовчеда му Иван-Владислав, който го убил и заел престола. Боейки се от отмъщение или от законните права на Йоан-Владимир, Иван Владислав го поканил при себе си чрез посредството на Охридския архиепископ Давид уж за мирни разговори.

Кроткият и незлобив Йоан-Владимир повярвал на църковното пратеничество и приел поканата, но Иван-Владислав още при самото пристигане в столицата изпратил убийци да му отсекат главата. И понеже мечът поради някаква причина не могъл да уязви Йоан-Владимир, той кротко подал на убиеца своя меч с думите: „Искаш да ме убиеш, брате, но не можеш. Ето моят меч! Готов съм да бъда убит, както Исак и Авел!" Злодеят го посякъл.

Тогава станало чудо. Светият мъченик се втурнал с посечената си глава в ръце и влязъл в близката църква, в която вече паднал и предал на Господа светата си душа на 22 май 1016 г. Жена му отнесла тялото му в неговите владения и тържествено го погребала в църквата, при която сама завършила живота си в пост и молитва.

След две години убиецът Иван-Владислав умрял от внезапна страшна смърт чрез невидима ръка и България паднала под византийско робство за 168 години. Нетленните мощи на св. Княз Йоан-Владимир са прославени с изтичане на целебно миро и с извършване на чудеса. Те се намират в град Елбасан (Албания).

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

• ПРАВОСЛАВНА МИСЪЛ •

ТРЯБВА ДА ПОСЕЩАВАМЕ САМО БЛАГОЧЕСТИВИТЕ ХОРА

Примерът на Пресвета Мария при посещаването на праведната Елисавета трябва да бъде правило и за нашето поведение при общуването с ближните.

Макар Мария да е била и Божия Майка, но тази смирена Дева не чакала Елисавета да я посети първа.

Каква причина подтиква Мария към такова посещение? – Вярата.

Благочестието, благодушието и Божията слава насочили стъпките на Мария към Елисавета. Тя посещава дома, в който служат на Господа и Го обичат. Тя поздравява сродницата Си, че е получила Господнята благодат, за която Й е възвестил ангелът.

Мария приема посещението Си при праведната Елисавета с намерението да бъде полезна и с това още повече да укрепи светия си съюз с нея.

Само тези посещения са полезни за благочестивите души, в които те, като утвърждават другите във вярата и сами се укрепяват в нея.

Всяко друго посещение е противно на благочестието: добродетелта обича да беседва с добродетелта.

Светиите са употребявали за слава Божия, за утвърждаване на ближния във вярата и за собственото си усъвършенстване действия, които сами по себе си изглеждат съвсем обикновени.

Ако и ние подражавахме на светиите, като се посещаваме взаимно със същото намерение, то какви полезни плодове можехме да очакваме от това!

Християни, винаги имайте пред очите си примера на Пресветата Дева: подобно на Нея рядко оставяйте уединението си и посещавайте само благочестиви хора.

Старайте се, подобно на Нея, да прославяте Господа и да укрепявате ближния си във вярата. Тогава посещението ви при другите ще послужи и за ваша полза.

Автор: ***Филарет, митрополит Московски***

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

СЪТВОРЕНИЕТО И ПАДЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

АТОНСКИ БЕСЕДИ

(продължение от бр. 243)

4 Защо била дадена заповед на първите хора?

Заповедта била дадена от Бога не за да лиши първите хора от лична свобода. Както вече споменахме по-горе, тварите, бидейки резултат на сътворение, не съществуват самостоятелно и следователно нямат от себе си не само своето битие – но и благобитието, и присно-битието не могат да достигнат само със собствени сили – а го получават от Твореца.

Техните отношения и връзка с Твореца произтичат от изпълнение на заповедта, която представлява онтологическа необходимост. В това, че Бог е дал заповед, се проявява неизразимото Му човеколюбие, тъй като Той е искал да удържи човека близо до Себе Си. Не Бог е породил падението, а отстъплението на самото творение от онзи, Който е Самият Живот. Справедливо ни открива Свещеното Писание, че Бог не е създал смъртта и не се радва, кога гинат живите (**Прем. 1:13**).

5 Защо, като е знаел, че Адам ще падне, Бог не му е попречил?

Ако Бог му беше попречил, тогава щеше да се получи, че Той се намесва и премахва свободата на човека, която Сам му е дал като дар.

Ако беше отнел свободата, тогава и цялото поведение на човека, и в крайна сметка и спасението, би било по принуда. Човекът би престанал да бъде личност и би се превърнал в лишено от собствена воля същество. Бог предпочел да измени Своя замисъл за човека, но не и да отнема свободата му – основната съставна част на човешката личност.

Освен това Бог, противно на дяволското коварство и завист, постъпил с човека справедливо, оказвайки му благодеяние и с това. Дяволът предполагал, че прелъстявайки човека, ще попречи на изпълнението на Божествения замисъл и ще лиши човека от неговото богоподобие; със самото това ще отнеме достойнството му и ще отмъсти на Бога.

Бог не започнал да пречи на дявола в осъществяването на коварния му план, за да го съкруши напълно с бъдещото възприемане на човешката природа при въплъщението Си; а човекът, паднал в жертва на коварството, по този начин бил възнесен по-горе от всяко началство и власт, сила и господство и от всяко име (**Еф. 1:21**) и в днешно време, и във вечността.

Следователно противодействието от страна на Бога на падението на човека би го лишило от достойнството, което той сега наследява благодарение на ипостасното съединение със Самия Бог – при Неговото въплъщение.

6 Какво представлява прародителският грях и какви са последствията от него?

Това е грехът, който праотецът Адам извършил в Едемската градина, в която го поселил Творецът. Безгрешният, открит и безгрижен човек, като разумно и свободно същество бил длъжен да се подложи на изпитание, за да утвърди съзнателни взаимоотношения с Бога. За да потвърди свободния си избор, той бил длъжен да изпълни заповед – да не яде от дървото за познаване на доброто и злото.

Но човекът престъпил заповедта, не повярвал на Бога. С тази постъпка прародителите си навлекли тройна беда. Първо, не послушали Бога, Който дал заповедта. Второ, сама по себе си постъпката им била несправедлив, надменен и високомерен акт на неблагодарност към Твореца и Благодетеля; и трето, това било безразсъдно действие, тъй като прародителите знаели, че след непослушанието ще последва смърт.

Желанието да станат независими, равни на Бога, което с лъжа им внушил дяволът, било главната причина за отстъплението на човека. Прародителите мислели, че могат сами да станат богове, и следователно да не зависят от никого, но само се уподобили на сатаната, който ги въвел в заблуждение. Така се сбъднали словата на Троицата: Защото, в който ден вкусиш от него (от плода), бездруго ще умреш (**Бит. 2:17**).

Съгрешавайки, човекът паднал от голяма висота, което имало трагични последствия. Той загубил дара на благодатта на Светия Дух, който имал в себе си, бидейки създаден по образ Божий, и, обладавайки го, можел да изпълни своето предназначение – да стане подобен на Бога.

С откъсването си от източника на вечен живот, човекът изгубил възможността за безсмъртие, нетление и неизменност. Образът в него потъмнял, помрачил се и дошъл в съвършена немощ, но не се унищожил окончателно – както учат протестантите, нито останал неповреден – както учат католиците. След падението в човека останали понятие за доброто и способност за добродетели.

Но естеството на Адам напълно се развалило: той се подложил на неизбежно тление и смърт, залели го страсти, пожелания и похоти. Умът, лишен от източника на истинската светлина, се помрачил, бил въведен в заблуждение и започнал да служи повече на тварта, отколкото на Твореца. Човек в почит не ще пребъде; ще се уподоби на животните, които загиват. (**Пс. 48:13**) – казва псалмопевецът.

Всеки човек по рождение се съединява с природата на първия човек, тоест носи повреденото естество на Адам, предадено на смърт. По силата на това единство на човешката природа прародителският грях се предава по наследство.

Описвайки нашата трагедия, апостол Павел казва, че чрез непослушанието на един човек мнозина станаха грешни (Рим. 5:19) и на друго място отново: чрез един човек грехът влезе в света, а чрез греха – смъртта (**Рим. 5:12**).

Описвайки опорочаването на естество то в резултат от падението, той казва: А каквото правя, не зная; защото не това, що желая, върша, а онова, що мразя, него правя… а в такъв случай не аз вече върша това, а грехът, който живее в мене. (**Рим. 7:15,17**).

Думите на апостол Павел в това неголямо описание ни убеждават, че прародителският грях е предизвикал опорочаване на нашето естество, което нашият Господ е излекувал с пребиваването Си тук, на земята.

(следва продължение)

Старецът ***Иосиф Ватопедски***

• ДЕТСКИ СВЯТ •

РАВНОАПОСТОЛИТЕ

Вика Бог един ден ангелите на всички народи и ги попита на кой народ що трябва, за да му бъде добре. Ангелът-закрилник на гърците се поклони дълбоко на Господа, па рече:

— Всевишний, на моя народ е потребна земя, голяма земя.

— Добре — каза Бог. — Твоят народ ще има много земя — толкова много, че не ще може да я управлява. А ти що желаеш? — запита той ангела на латините.

— На моя народ трябва ум, Господи. Дари му остър ум, за да бъде честит!

— И това ще стане — рече Всемогъщият. — Латините ще бъдат по-умни.

Сетне се поклони Богу ангелът на франките и каза:

— Господи Вездесъщи, на моя народ дай сила, но сила голяма. Франките ще бъдат щастливи, само ако бъдат силни.

— Бива — каза Бог. — Ще ги надаря със сила. Но ти бди — да не би да извършат насилие с голямата сила!

Тъй се изредиха ангелите на всички народи и всеки получи от Бога дар: един — власт, друг — богатство, трети — красноречие, четвърти — телесна хубост.

Най-подир се яви пред Господ и ангелът на българите. Той беше едър с теменужни крила, бляскави и хубави.

— А ти що желаеш? — попита го Всесилният.

— Моят народ, Господи, си има земя, колкото му трябва и за повече не ламти. И сила си му дал: колкото има, стига му. Па и ум си го надарил. Голямо богатство, наистина, той няма, но ти си го научил на трудолюбие, който обича работата, и щастлив ще бъде, и имотен ще стане. Само едно трябва на българите: просвета. Между народа вървят мъже, които му проповядват Божието слово на чужди езици — и той го не разбира. Изпрати му, Боже Всемилостиви, вдъхновени люде — да му обяснят Христовата вяра на български език.

— Добре — каза Бог. — Това ще стане. Похвалявам те, мой пратенико, че не поиска за своя народ ни богатство, ни власт, земя, а пожела онова, което е вечно: духовна светлина. Затова надаря българите с още много други блага, но най-лично от тя ще бъде просветата: за дълги векове твоят народ ще бъде просветител и учител на цялото славянско племе.

Тогава Божият дух слезе над двама братя, българи от Солун -Кирил и Методий.

И двамата бяха мъдри, учени и свети мъже. Много книги бяха прочели, много езици знаеха. Те стъкмиха славянска азбука преведоха на свой роден език Свещеното писание и други църковни книги.

В онова време народите бяха получили от Бога даровете. Заслепени от полученото, те бяха почнали да пакостят на другите. Гърците — гладни за земя — поробваха чужди племена. Горди със своя ум, латините хитро казваха, че Бог искал да Му се служи на латински език — и се силеха да завладеят другите народи, като ги полатинчат. Уверени в своята сила, франките станаха жестоки, те мъчеха околните народи и душата им загрубя в кръвопролития

Тъй дарбите станаха не благословия, а проклетия за народите защото не умееха да си служат с тях.

Когато двамата равноапостоли от Солун отидоха между моравци — да им проповядват словото Божие на славянски, латини и франки се сдружиха: с хитростта и силата решиха да угасят: пламъка на просветата. Латините-духовници, подкрепени от франките-управници, притесняваха двамата братя и им пречеха.

Огорчен от обиди и сломен от страдания, Кирил се помина Ала святото дело се не прекъсна: пое го Методий, който беше станал владика на панонските славяни. Той имаше много ученици в оная страна — и Бог бе благословил неговите избранници.

Но враговете на славянската просвета се ожесточаваха все повече от ден на ден. Те предадоха Методия на съд. Биха го с плесници. Хвърлиха го в тъмница. А той изтърпя тия страдания — без ропот — както правят мъчениците за Христа. Накрай го пуснаха, защото папата бе разбрал, че е невинен.

И още дълго след това равноапостолът се труди неуморно на духовната нива. Заедно със своите ученици, той преведе на български много книги, ходи да проповядва между чехи и словенци, просвещава и славяните във Византийското царство и, най-сетне, като посвети повече от двеста свещеници и дякони славяни, свои ученици, остави земята.

Латините и франките се озлобиха страшно, като видяха, че след смъртта на светите братя славянската духовна нива дава още по-изобилен плод. Те почнаха да мъчат безчовечно учениците, да им отнемат къщите и имота, да ги изтезават зверски, да ги продават роби на евреите.

Някои от тях напуснаха Моравия и отидоха в България. Между тия просветители бяха Горазд, Климент, Лаврентий, Наум, Ангеларий и още мнозина — все мъже свети, мъдри и учени. Цар Борис-Михаил ги прие в Преслав с голяма почест. Отреди им домове. Даде им имот. Улесни ги да учат народа и да му проповядват.

И дълги векове след тях българската буква бе знак на духовна светлина между всички славянски народи, защото тъй бе отсъдил Бог, когато раздаваше даровете.

Автор: ***Николай Райнов***
Източник: ***www.hristianche.ucoz.com***

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

22 МАЙ	† 4 Неделя след Пасха на Разслабления. Св. мчк Василиск. Св. мчк Йоан-Владимир, княз Български чудотворец. Гл. 3, утр. ев. 5, ап. 2 Тим. 2:1—10 (с. 499), лит. ев. Ин 15:1—15 (*Тип. с. 464*)
23 МАЙ	Св. Михаил Синадски. Св. Мария Клеопова мироносица
24 МАЙ	Преп. Симеон Дивногорски. Ден на Българската просвета и култура и на славянската писменост (Молебен) (Отдание на Неделя на разслабления) (*Тип. с. 465*)
25 МАЙ	✻ Преполовение. 3-то намиране честната глава на св. Йоан Кръстител (*вж. Тип. 331, т. 3*)
26 МАЙ	✻Св. ап. Карп. Св. мчк Георги Софийски, Най-нови (*Тип. с. 334*)
27 МАЙ	Св. свщмчк Терапонтий. Св. мчк Терапонтий Софийски. Св. Йоан Руски, Изповедник
28 МАЙ	Преп. Никита, еп. Халкидонски. Преп. Софроний Български

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма—**протойерей Емилиян Костадинов**
Адрес на редакцията:
гр. София, ж.к. „Дружба" 2, храм „Свети Пророк Илия"
www.svetiilia.bg